

Recensie: If Beale Street Could Talk ★★★1/2***

Kinepolis Antwerpen
woensdag 13 februari 2019

foto © Entertainment One

Recensie:

Met *If Beale Street Could Talk* won Regina King een Golden Globe voor Beste Vrouwelijke Bijrol. Ze is trouwens ook genomineerd voor de Oscars in die categorie. De prent van regisseur Barry Jenkins die twee jaar geleden nog een Oscar voor Beste Film won met *Moonlight* na een verwarrende en chaotische uitreiking (eerst ging het beeldje naar *La La Land*) mag tijdens de uitreiking van die jaarlijkse film awards overigens ook hopen op die voor Beste Soundtrack en Beste Aangepaste Scenario. *If Beale Street Could Talk*, dat gebaseerd is op de gelijknamige roman van James Baldwin, is een aanklacht tegen racisme en het veroordelen van onschuldigen in de VS. De zin 'Sweet land of liberty' dat op het einde van de prent te horen is, ademt helemaal die scherpe kritiek uit.

Openen doet de film die zich in de seventies in Harlem afspeelt met Tish (Kiki Layne) die haar vriendje Alonzo (Fonny), neergezet door Stephan James, bezoekt in de gevangenis en hem vertelt dat ze zwanger van hem is. Wat volgt is een film die de gebeurtenissen vanaf dan blijft volgen, afgewisseld met flash backs vanaf de jeugd die de twee met elkaar beleefden (de kinderen gingen in hun witte onderhemdjes samen in bad o.a.) tot het moment dat ie valselijk beschuldigd wordt van verkrachting door de Puerto Ricaanse Victoria Rogers (Emily Rios). We zien dus twee lineaire verhaallijnen, een in het 'nu' en een in het verleden.

In *Beale Street* is Louis Armstrong en de jazz geboren. Wellicht daarom ook dat er extra veel aandacht geschonken werd aan de soundtrack die met de lage strikers al meteen warme en huiselijke gevoelens oproept maar even goed ook die van tristesse en weinig hoop, hoewel Tish en Alonzo wel positief blijven. 'Ik hoop dat niemand zijn geliefde moet zien achter glas' beschrijft Tish het gevoel hoe het is om naar de gevangenis te gaan om haar vriend te kunnen spreken via telefoonhoorns en glas tussen hun twee. Het meisje dat 19 is, hij is 22, kiest ervoor om haar kindje te houden. Ze werkt in de parfumafdeling van een winkel en denkt zo wel te kunnen zorgen voor twee. Maar de banden met de Hunts, de familie van Fonny, zijn verre van ideaal. Vooral de vrouwen kunnen het voor geen meter met elkaar vinden. Fonny's moeder (Aunjanue Ellis), die extreem gelovig is, stelt dat het kind in zonde is verwerkt, uit lust eerder dan uit liefde. Eigenlijk vindt ze Tish en haar familie te minnetjes voor Fonny. Haar kinderen hebben immers kunnen studeren, Tish niet. Het levert heerlijke scherpe quotes op wanneer Mrs. Hunt stelt dat haar dochters geen bastaardkinderen op de wereld zullen zetten. Ze krijgt als replek een geweldig 'Dat komt omdat niemand ze wil neuken.'

De mannen kunnen het dan weer wél met elkaar vinden en ontwikkelen een plan tussen pot en pint om Fonny's advocaat te kunnen betalen. Die kosten lopen op omdat het proces steeds wordt uitgesteld, het slachtoffer is immers teruggekeerd naar Puerto Rico, moet opgespoord worden én Daniel Carty (Brian Tyree Henry) waarop ze beroep willen doen als alibi zit in de cel. Tish vermoedt dat haar pa en Fonny's pa kledij stelen en doorverkopen. Â Tish' moeder (rol van Regina King) reist naar Puerto Rico wanneer het slachtoffer gelokaliseerd werd en hoopt haar op basis van een foto van het koppel op andere gedachten te brengen. Maar die blijft stellen dat ze voldoende gezien heeft tijdens de identificatie om Fonny aan te duiden als de dader. Wanneer Tish' moeder ondertussen hopeloos het kruisje aan de halsketting aanraakt van het slachtoffer om zo rechtvaardigheid binnen de religieuze context op

te roepen, panikeert de vrouw echter en begint ze hysterisch te roepen door de (onverwachte en ongewenste) aanraking. Dan al voel je dat dit een verloren zaak wordt. Fonny zal uiteindelijk schuldig pleiten ook al is ie dat naar eigen zeggen niet. If Beale Street Could Talk toont hoe liefdevol en respectvol een koppel wel kan zijn in een omgeving die dat niet is voor hen. 'Ik heb mijn beitel en Tish. Zonder die twee kan ik niet leven' stelt Fonny. Zelfs als je vlekkeloos leeft als zwarte komt er racisme en haat op je pad waar je omzichtig mee moet omgaan, blijkt. Wanneer de twee op zoek gaan naar een loft, blijkt dat bijna een onmogelijke opdracht. Ze worden vaak geweigerd omwille van hun huidskleur. Een Joodse jongen wil een oud magazijn omvormen tot lofts en wil wel verhuren aan hen. Fonny reageert dan ook achterdochtig en vraagt zich af of er nog meer is dan alleen maar de beperkte brandveiligheid van het gebouw omdat ze zo vaak geweigerd al werden en nu niet.

Â

Dat racisme verschillende gedaantes heeft, is onder andere te zien in de scène in de kruidenierszaak waarbij een blanke Tish lastigvalt met 'Hey sweet tomato' en 'brown sugar'-aansprekingen. Een racistische politieagent staat dan op punt om Fonny wegens geweldpleging op te pakken en niet de dader van het grensoverschrijdende gedrag. Het is dan dat de agent in kwestie stelt dat ie nog wel eens wraak zal nemen, wat niet veel later dus zal gebeuren. Een andere vorm van grensoverschrijdend gedrag stelt Tish in de parfumaafdeling vast. Wanneer een zwarte klant een parfum wil testen, spuit je dat op zijn of haar hand en ruikt die. Wanneer een blanke dat wil, moet ze op haar eigen hand spuiten, waarbij de man in kwestie haar hand vastneemt en die naar zijn neus brengt. Het voelt wat preuts aan als grensoverschrijdend gedrag, maar wellicht zal niemand ons tegenspreken dat dit gedrag gewoon niet ok is.

If Beale Street Could Talk is een degelijke, maar behoorlijk trage film die via zijn score (veel lage strijkers) de teneur van de film voorspelbaar maakt. Dat neemt niet weg dat de emotionele boog die Barry Jenkins zijn personages laat maken, van een erg liefdevolle start over een midden waar angst en radeloosheid (ook te horen in de muziek) de bovenhand halen, om te eindigen met een liefdevol slot, fraai uitgewerkt en in beeld gebracht werd.

< Bert Hertogs >